

Téma, které si bc. Karolína Jarošková vybrala pro svou diplomovou práci, tedy tradiční sicilské loutkové divadlo nazývané *opera dei pupi*, je sice nesmírně zajímavé, ale rozhodně nepatří k jednoduchým. Diplomantka se musela vypořádat s rozsáhlým a rozmanitým studijním materiálem, jež tento divadelní žánr existující od 19. století dodnes skýtá, zvolit logickou strukturu, která by ji umožnila představit tento v českém prostředí neznámý fenomén v jeho celistvosti, a v neposlední řadě se i vypořádat s tím, že při zpracovávání takového tématu si autor nevystačí se svou filologickou a literární průpravou a musí občas zabruslit i do vod teatrologie či antropologie, což má svá úskalí.

Práce začíná výkladem o vzniku a vývoji *opery dei pupi* se zvláštním zřetelem na převažující repertoár tohoto divadla a jeho literární prameny. Další kapitolu autorka věnuje divadlu jako takovému, tedy jeho tvůrcům, metodám jejich tvorby a jejímu materiálnímu i organizačnímu zázemí. Těžiště diplomové práce pak představují kapitoly nazvané *Uvedení děje na scénu, užití tzv. copione* a *Ideologie opery dei pupi a její vlivy na sicilskou lidovou kulturu*, tedy kapitoly věnované zaprvé analýze textů a jejich genezi od předlohy přes scénář až po konkrétní divadelní provedení a zadruhé interpretaci repertoáru a významu *opery dei pupi* pro její publikum.

Hned v úvodu je třeba říci, že diplomantka ve svém nelehkém úkolu představit tento sicilský, u nás dosud nereflétovaný, fenomén českému čtenáři v jeho komplexnosti uspěla a ve svém přehledném a uceleném výkladu nevynechala žádnou z podstatných složek či rysů tohoto sicilského divadla. „Pionýrský“ aspekt její práce, podpořený hojnými citacemi z textů a jejich překlady do češtiny, je tedy nutno náležitě ocenit.

Na druhé straně práce vykazuje i určité nedostatky. Občasné překlady, drobné gramatické chyby, stylistické nedokonalosti a menší prohřešky proti formální úpravě (např. nedůsledné uvádění českých překladů názvů děl, ne zcela jednotné citace, kdy se mezi příjmením a jménem autora někdy vyskytuje čárka, jindy ne) se v určité míře nevyhnou žádné práci podobného rozsahu, za podstatnější vady bych však považovala převažující popisný charakter analytické části práce, nakládání se sekundární literaturou a občasnou nejasnost formulací.

Diplomantka si v analytické části práce předsevzala navýsost zajímavý a ambiciózní úkol: prozkoumat genezi textu od jeho předlohy, v tomto případě Lo Dicova souboru *Storia dei Paladini di Francia*, přes loutkářův scénář až po jeho konkrétní jevištní realizaci (v obou případech to demonstruje na scénářích a prepisech divadelního ztvárnění jednoho z nejvýraznějších představitelů *opery dei pupi* 20. století Giacoma Cuticchia). Bohužel však zůstává spíše u popisu tohoto procesu a k samotné analýze a obecnějším závěrům se prakticky nedostává, přestože z výkladu a hlavně citací je například zjevná snaha loutkáře příběh dovyprávět a dovést až na začátek další epizody tak, aby diváka při sledování následujícího dílu co nejméně limitovala neznalost části předchozí. Je škoda, že z kvalitního popisu geneze textu a hojných citací nevytěžila autorka víc.

Z poměrně rozsáhlé literatury k danému fenoménu především italské provenience si diplomantka vybrala několik publikací, přičemž faktografii čerpá, jak sama píše v úvodu, zejména ze dvou knih jistě nezpochybnitelné autority v dané oblasti Antonia Pasqualina. Zatímco pro faktografické kapitoly zmínka o pramenech v úvodu práce zcela postačuje, v kapitole věnované ideologii *opery dei pupi* se tento přístup nejeví zrovna nejšťastněji, protože zde nejde o faktografii, nýbrž o interpretaci, která vždy má a musí mít jasného autora. V práci totiž zřetelně nezazní, že předkládaný pohled na ideologii *opery dei pupi* vychází z Pasqualinovy interpretace, ani není možné přesně určit autorčin vlastní vklad. Domnívám se, že kdyby diplomantka ve své práci čerpala z alespoň jedné další monografie věnované danému fenoménu od jiného autora (např. *Il teatro dei pupi e lo spettacolo popolare siciliano* Carmela Albertiho), umožnilo by jí to nahlédnout Pasqualinův výklad ideologie tohoto žánru z potřebné distance. Vzhledem k průkopnickému charakteru práce by také určitě bylo více než přínosné do ní zahrnout i stručné shrnutí alespoň nejdůležitější sekundární

literatury o *opeře dei pupi* a svůj výběr z ní nějak zdůvodnit. Neškodilo by ani v seznamu literatury uvést jediný existující článek o daném tématu v češtině, který se mi podařilo dohledat, byť není z pera českého autora /VIBAEK, Janne. Sicilské loutky a Mezinárodní loutkářské muzeum Antonia Pasqualina. Loutkář. Praha : UNIMA, 2002, 52 (4), 167-169. Dostupné též online z: : [http://host.divadlo.cz/art/clanek.asp?id=5549./](http://host.divadlo.cz/art/clanek.asp?id=5549/)

Třetí zmíněný nedostatek práce, tedy občasná nejasnost formulací, často vyplývá z toho, že se diplomantka snaží traktovaný divadelní žánr popsat v průběhu celé jeho historie. Pro čtenáře tak není vždy úplně zjevné, o jaké konkrétní době se hovoří (např. s. 12 a 36). Občas se na nesrozumitelnosti podepsalo nepřesné užívání zejména teatrologické terminologie (např. na s. 60 je v jediném souvětí třikrát použito slovo „představení“ ve dvou různých významech).

Závěrem bych ještě jednou ráda ocenila průkopnický charakter diplomové práce, skutečnost, že se autorka dokázala vypořádat s tak obsáhlým materiálem, i značný rozsah práce samotné a konstatovat, že nelze jinak než práci vřele doporučit k obhajobě. Nicméně s ohledem na zmíněné nedostatky navrhuji hodnocení: velmi dobře.

V Praze dne 3. září 2015

Mgr. Tereza Siegllová, oponentka